

Розділ 1

Макс і Моллі зазвичай ходили разом, як усі близнюки, нога в ногу, але навпаки: лівою і правою, правою і лівою... Того дня вони особливо квапились, раз по раз поглядаючи на важке від хмар небо, яке щомиті темнішало. Вони звернули з дороги і пішли вгору схилом до будинку їхньої бабусі, сподіваючись обігнати грозу.

— Ех, не встигнемо! — зітхнула Моллі. Вона простягнула руку долонею вгору. — Вже крапає!

— А ось і ні! Ми вже майже прийшли, — заперечив Макс, дивлячись на старий вицвілий будинок на пагорбі. Його численні дашки та башточки висікували на тлі камінно-сірого передгрозового неба. Опале листя витанцьовувало в поривах холодного вітру дикий танок, ніби святкуючи кінець осені. Увесь пейзаж

був непривітно похмурий, якщо не брати до уваги двох яскравих цятток. Тепле світло лилося з кухонного вікна старого будинку та ще химерний рудий котисько полював у високій траві на її дрібних мешканців.

Макс глибше засунув руки до кишень і зиркнув на небо.

— Типова листопадова буря, — мовив він. — Вітер східний, а це вже саме по собі означає погану погоду в цю пору року. Холодні повітряні маси змішуються з теплими...

— На Бога, Максе! Немає потреби все пояснювати! Невже не можна просто сказати, що «збирається на дощ», як інші нормальні люди? — зітхнула Моллі й спересердя копнула ногою купку листя.

— Ні, бо важливо розуміти, що і як працює. Як інакше можна передбачити, що має статися?

— А просто глянути! — пирхнула Моллі, показуючи рукою на небо. — Та хто завгодно тобі скаже, що піде дощ... і ми будемо стирчати в будинку аж до вечора, хоча сьогодні й субота. І увесь твій аналіз цього не виправить.

— А я і не збираюся нічого виправляти, це ти у нас вмієш. Погукай свою хрещену-фею, хай викличе сонце!

— Ой, перестань! — засміялася Моллі. Вони знову завели свою улюблену гру близнюків у суперечку, непримиренні опоненти з протилежними поглядами, не згодні ані поступитися ні на крок, ані перемогти.

— Нумо! — вигукнув Макс. — Обженімо дощ! Я перший!

— Руш!

Їхні дощовики затріпотіли за спинами, вони летіли вгору на пагорб, немов жовті демони. Бекстер, рудий котяра, наставив вуха й заворушив вусами, коли почув їхнє наближення. Саме тієї миті просто йому на носа впала велика дощова крапля. Він схопився і, забувши про свою жагу пригод, кинувся до будинку прудким підтюпцем кота, якому не хочеться змокнути. Запізно. Небо розітнула блискавка й почалася злива. До своєї лазівки у дверях кіт вже не встигав, тому вистрибнув на карниз і там настовбурчив шерсть, недобре зиркаючи на кожну дощову краплю, що падала йому на хвоста. Потім кіт

зауважив дві жовті плями, які мчали під дощем до будинку. Він занявків і рвонув до ганку навперейми близнятам.

— Я перший! — видихнув Макс.

— Зате моя правда — ми таки не встигли! — вдоволено кинула Моллі й витрусила воду з мокруючих черевиків, оббризкавши й без того невдоволеного кота.

— Бабусю, це ми! — гукнув Макс і нахилився погладити Бекстера. — Ой, малий, та ти мокрий як хлопц!

Бекстер обтрусився так сильно, як міг, а потім — шойно прочинилися двері — кинувся до своєї подушки, де негайно заходився вилизуватися.

— Знімайте мокре! — скомандувала бабуся. — Обід на столі.

Моллі з ентузіазмом принохалася.

— О, з духовки щось смачне пахне! А коли можна буде це їсти?

— Не одразу, бо апетит переб'єте, Моллі.

— Ну от... — засмутилася дівчинка.

— Дай Моллі волю, вона житиме на самих льодяниках, — зауважив Макс.

— А ти — на самій газованці! — відрубала Моллі.

— Зараз ви обоє житимете в мене на хробаках, якщо не слухатиметесь! Гляньте лиш на ваші руки! — вигукнула бабуся і погнала обох до ванної.

Моллі при цьому пробурчала, мовляв ага — а ще кажуть, нібито бабусі онуків балують, а Макс не втратив нагоди повідомити, що мило змивас не більше сімдесяти відсотків яєць глистів. Потім вони їли суп і салат. Бекстер тим часом старанно вилизував шерсть — дюйм за дюймом, а потім по новому колу, намагаючись усе висушити. Нарешті він сьак-так вдовольнився результатом і вискочив на вільний стілець, з надією зазираючи до тарілок.

— Мало не потопилися, доки сюди дійшли, — сказав Макс, сьорбаючи суп.

— Лилю як з відра! — додала Моллі.

Макс глянув на їхню сиву бабусю, що інколи бувала суворою.

— А вам тут не буває страшно часом?

Вона похитала головою.

— Не буває, — відповіла вона. — І малою теж ніколи не боялась. Дарма що вітер іноді вилітає у комині й ляскає віконницями, я завжди почувалася у безпеці. Ми з цим старим будинком — друзі.

Моллі аж їсти перестала.

— Це тому ви не хочете переїздити до міста, як усі кажуть? — спитала дівчинка. Багато людей справді вважали їхню з Максом бабусю

занадто ексцентричною, бо вона відмовлялася покинути своє житло.

— Ви теж вважаєте, що мені краще було би переїхати? — спитала бабуся.

— Тільки не ми! — поспіхом запевнив Макс. — Особливо якщо ви самі не хочете. Нам подобається тут у вас гостювати. Я просто спитав, чи не буває вам лячно, ви ж тут самі живете!

Бабусині очі замерехтіли.

— А хто сказав, що я сама?

Очі Моллі округлилися.

— Невже привиди?.. — прошепотіла вона.

— Не будь дурною! Привидів не буває. Це психічний феномен, інакше кажучи — гра уяви, — заявив Макс, але все ж невпевнено глянув на бабусю.

Вона тільки пирхнула.

— Ну, я ж Бекстера маю, чи не так?

Руді вуха нашорошилися, а кігтиста лапа ніби ненароком стягла шматок хліба з тарілки. Моллі засміялася і погладдила кота.

— Так, з нього неабиякий охоронець!

По обіді Моллі мила тарілки, а Макс витирав. Дві виделки він забравував і повернув на перемивання, повідомивши при цьому, скільки яєць глистів може вміститися на вістрі голки.

— До речі, це була твоя черга мити, — заявила Моллі, віддаючи братові останню виделку. — Це я востаннє тебе підмінюю. Що робитимемо?

— Читатимемо!

— Ой, ну тебе!

— Ну, ти можеш потренуватися грати на піаніно, якщо хочеш. Тільки навряд чи ми подужасмо це слухати...

— Ха-ха, як смішно! Лізьмо краще на горище — а що, як я зловлю тобі полтегейста.

— Жодних шансів! — заявив Макс. Він глянув у помережане дощовими патьокками вікно. Спалахнула блискавка, над пагорбом прокотився грім. Вітер шарпав ті кілька листочків, які ще трималися гілок. Хлопчик озирнувся й усміхнувся сестрі. — Згода, ходімо! Здається, нині саме ідеальний день для привидів. Сподіваюся зустріти когось слизького і бажано безголового.

На горнищі бабуся тримала свій архів. Вона мала звичку зберігати речі — свою найпершу ляльку, чийсь ковзан, американський прапор, елегантне крісло без сидіння, покручений ціпок, зіжмаканий капелюх... Кожна з цих речей мала для бабусі особливе значення, і коли вона перебувала в романтичному настрої, то могла подовгу розповідати про їхніх колишніх власників і переказувати їхні історії. Однак родина мешкала в тому будинку так давно, що іноді в якомусь забутому закуті Моллі з Максом знаходили безсумнівно древні речі. Ці припалі порохом знахідки близько цінували найбільше. Вони заохочували Макса до найцікавіших роздумів, а Моллі надихали на найнеймовірніші мандри уяви.

У досвітньому передчутті діти вдерлися розсувною драбиною і підняли ляду. Бекстер проліз першим. Скупе зеленкувате світло, спадаючи із косих горнищних віконців, наповнювало піддашся оксамитовим серпанком, розмивало кольори і зникало, так і не освітивши усього.

Доц тарабаня по даху. Кістякуваті пальці блискавок раз по раз спалахували за вікнами, підсвічуючи голі віти, які шкрябали шибки.

— Якщо ми хотіли натерпітися страху, то прийшли куди слід, трохи гучніше, ніж зазвичай, мовив Макс. Він замахав руками, шукаючи шворку до світильника.

— А ще казав, що привидів немає! — підколола його Моллі. — Вона на це зважилася, аби самій заспокоїтись. Вона не знала на-

певне, але щосили сподівалася, що магія існує. Наприклад, невидна оку сила, яка водить рукою, коли треба розв'язати приклади з математики. Дівчинка розгледілася горнищем. Макс знайшов шворку і потягнув за неї. Мерехтливе світло осіяло темряву, відкидаючи навсідібіч химерні тіні. Смуга світла вихопила велетенську скриню в кутку, якої близнята ніколи досі не бачили.

— От у ній-то і живе полтергейст! — вигукнув Макс. — Ану-бо, погляньмо, що там! Запалимо свічки?

— Може, просто витягнемо її на середину? — запропонувала Моллі.

Скриня виявилася важкою, дітям довелося тягнути і штовхати, щоб пересунути знахідку на світло. Бекстер вискочив на віко й гучно чхнув. Такі скрині колись брали з собою у довгі мандрівки на кораблях — стінки зі щирого дерева, різблене віко, металеві кутики й блискучі ручки. Масивний замок клацнув і відкрився, щойно Моллі до нього торкнулася.

— А оце надто просто! — вередливо сказала дівчинка. — Мало бути важко і небезпечно!

— Не сумуй, ми ще маємо шанс заразитися чорною чумою, яка століттями зберігалася в цій пилюці... От де небезпека, — сказав Макс, піднімаючи віко. Здійнялося стільки пилу, що розічхався не лише Бекстер, а й вони обоє.

— Книжки! — розчаровано зойкнула Моллі.

— Оце клас! — зрадів Макс і одразу ж вишпанив зі скрині чималий фоліант у шкіряній оправі. Хлопчик бережно поклав його на підлогу. Книжка розгорнулася з тихеньким хрускотом. — Та це ж анатомічний атлас!

— Ага. Тільки глянь на малюнки! — підхопила Моллі. — Ось людина зовсім без шкіри. У нас у школі теж така книжка є — нам у ній м'язи показували... Тільки тут малюнки кращі.

— А ось кістка, — показав Макс, — а далі травна система. Ось артерії і вени у системі кровообігу, ось легені, серце, мозок... — вів далі хлопчик, гордий з того, що може називати орган за органом, не підглядаючи в текст.

— Чванько! — пирхнула Моллі. — А ось подивися — око і вухо. І ще нерви. А ось клітини, з яких усе це зроблено. І вони відрізняються не менше, ніж органи. Клітини легенів тонкі, як вівсяні пластівці, а нервові клітини схожі на павуків.

— Бо вони мають різні функції, — сказав Макс, перегортаючи сторінку.

— Та я знаю... Але невже ми справді так влаштовані? — з сумнівом проказала Моллі, мацаючи свій живіт. — Тут має бути печінка, але я нічого такого не відчуваю.

— Це тому, що вона м'яка, — сказав Макс. — Зате ти можеш відчувати серцебиття, помацати м'язи і з'єднання кісток. Бачиш?

Він зігнув руку в лікті, напруживши м'яз, наче силач.

Моллі це не надто вразило.

— Навряд чи твої м'язи зроблено з чогось такого, чого я не бачила. А тут, у книжці — цілий мікроскопічний світ...

Дівчинка сяднула рукою у скриню, але там не було нічого, окрім книжки. Аж ось у куточку вона намацала щось невеличке. То виявилася мініатюрна срібна лупа. Моллі глянула крізь неї й здивовано побачила, як велетенське горнище зменшилося до розмірів лялькового будиночка. Макс теж став малесеньким. Тоді вона глянула з іншого боку й Макс обернувся велетнем. З одного боку на лупі виграювано «Збільшити», а з другого — «Зменшити».

— Глянь, Максе, як кумедно! — погукала вона, але брат був надто захоплений, щоб відірватися від книжки, і лиш буркнув відповідь. Моллі розглядала горнище через дивне скельце, повертаючи його то так, то сяк. Бекстер крутився поряд, терся дітям об ноги і муркотів, намагаючись привернути увагу до себе, замість якоїсь там книжки. Вони геть забули про грозу, а доцусе дужчав, ще й блискавки спалахували раз по раз.

— Моллі, глянь сюди! — нарешті вигукнув Макс. Бекстер з надією зиркнув на хлопчика. — Пригадуєш, як у нас був тонзиліт? Ось тобі гланди.

Він показав на малюнок обличчя і широко роззявленого рота. Позаду кутніх зубів виднілися червоні безформні грудки, підписані — «гланди». Моллі схилилася до книжки, щоб роздивитися їх через лупу. Раптом спалахнуло яскраве сліпуче світло. Тоді щось оглушливо гримнуло, і діти опинилися в цілковитій темряві. Вони падали, перевертаючись у суцільній чорній порожнечі.

Хтось закричав.

Розділ 2

У непроглядній пітьмі вони приземлилися на щось подібне до пружного мокрого матраца й кілька разів на ньому підскачили. Було тихо, тільки стукотіли їхні серця та десь крапала вода.

— Максе, ти тут? — прошепотіла Моллі.

— Я тут, — прошепотів Макс у відповідь. — А що сталося?

— Я не знаю.

— Мабуть, блискавка вибила запобіжники.

— А ще у стелі діра — тут все мокре. Не розумію, чому так тихо... — прошепотіла Моллі. Дивно — чого вони шепочуть? Моллі все ще тримала у руці лупу. Вона тицьнула її в кишеню й — щойно зір трохи при звичаєві до темного освітлення — розгледілася довкола. Оце так! Дівчинка заплющила очі та потерла їх. Потім розплющила одне око і знову оглянула все навколо.

— І я не розумію, — кивнув Макс. — Цьому має бути якесь просте пояснення...

— Не певна... — тихенько відповіла Моллі. — Сподіваюся, твоя правда, але все ж боюся...

— Певна річ, моя! Просто треба сидіти тихенько, доки не ввімкнуть світло. Але ж і мокро тут!... — заговорив Макс. Але раптом осікся. Він простежив за спантеличеним поглядом сестри й теж глянув угору. — Не може бути!..